

ма е и да ги оставя," но като прѣдвиждаше, че ще ги мѣчи турското правителство, прие ги. Гибѣътъ му ако и да кишеше къмъ другитѣ неизлѣзли и бѣглецѣтъ, съжали се за тѣзи млади ратници невиновати за това. Като се прѣкъсна надѣждата за излизане, както отъ градѣтъ тѣй и отъ селата, вѣйводата заповѣда на момчетата да се наредѣтъ съ лица обърнати къмъ Истокъ, а той извади знамето отъ желтата абяна гугличка и го окачи на приготвената му дръжка. Иларионъ имъ забѣлѣжи да си снематъ калпацитѣ при развиванieto му и тѣ веднага ги снеха. Вѣйводата като разви знамето, издигна го и застана прадъ тѣхъ. До него Иларионъ, почна да имъ говори: „вѣрна дружина! изберете достоинъ да носи това знаме.“ Слѣдъ маловременно колебание кого да избератъ, на мѣсто Г. Колевъ Кортенчинътъ, който до тогава бѣше знаменосецъ и искаше да го замѣнятъ, всичкиѣ посочиха С. Сертъ-Костовъ, на когото Иларионъ махна съ ржката си да излѣзи отъ рѣдѣтъ, исправи го прѣдъ вѣйводата и начена да му говори: „Стефане! дружината та удобри за знаменосецъ, като вѣрва въ тебе рѣшително постоянство и че нѣма да посрамишъ изборѣтъ имъ. Въ твоитѣ ржцѣ повѣрватъ заедно съ знамето и народната честъ и гордостъ за да ги уназишъ непочернени и да сѣ по-скжши отъ душатати. Поемни го и свѣржи душата си у него. Ако умрешъ, тогазъ да се раздѣлишъ отъ него. „Стефанъ като пое знамето отъ вѣйводата, цѣлуна му ржката. Слѣдъ това Иларионъ обърнатъ къмъ дружината, пакъ начена да имъ говори: „вѣрна дружина! ний са заклѣваме въ името на отечеството си и въ името на вѣрата си, че всинца ще пролѣемъ кръвѣта си за свобода на милото си отечество за да отървеме братията си на които очитѣ глѣдатъ къмъ насъ и отъ насъ очакватъ да омиемъ поруганието име